

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.040/2023/8/II.

A felperes:

felperes, felperes címe

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Nehéz-Posony Katinka ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 35.P.22.607/2022/8. számú végzéssel kijavított 35.P.22.607/2022/6. számú ítélet

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét akként javítja ki, hogy a felperes által az államnak fizetendő eljárási illeték összege 36.000 (harminchatezer) forint.

A kijavított ítéletet azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a felperes az államnak járó eljárási illetéket e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül köteles az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára megfizetni.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a cég-nek (alperes címe) 15 napon belül 90.000 (kilencvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság fenti számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A portál internetes hírportálon az alperes szerkesztésében megjelent „cikk címe” című cikk lead-jében arról írtak, hogy nem kaptak érdemi választ a minisztériumtól, hogy miért éppen az cég1 Kft.-vel kötöttek tanácsadási szerződést, amelynek a tulajdonosa személy2. Az ő férje személy3, akinek ország1ban és ország2ban is vannak céges érdekeltségei. „Ezekben a cégekben olyan személyeket találunk, mint a szövetség egykori titkára, egy személlyel4 fotózkodó párt1, vagy éppen egy párt2 képviselő unokaöccse.”

Az írás szerint a miniszter személyéhez köthető bizalmi tanácsadással megbízott cégben 2022 év végéig pár hónapig személy3 is résztulajdonos volt. Részletezték a számos céget, amelyben valamilyen szintű érdekeltséggel rendelkezik a férfi és azt is, hogy ezekben mely más személyek is találhatók. Az egyik ország2iai érdekeltségként nevezték meg a személy3 és cég9. részvénytársasági formában működő magántőke-alapot, amelyet 2022. március 18-án alapítottak, „...benne ismerős nevekkkel. Az egyik fb-tag a személy1-tanácsadó cég1-os személy2. A másik pedig felperes, aki személy6 párt2 országgyűlési képviselő unokaöccse. Az amúgy ügyvédként dolgozó politikusokról 2018-ban írt a portál, amikor kiderült, hogy hozzá köthető egy, a megyei településen4 turisztikai fejlesztésre szánt uniós forrásból felújított »álvendégház«.”

[2] A felperes az alpereshez 2022. október 13-án juttatott el helyreigazítási kérelmet, melynek eredménytelensége miatt a 2020. október 30-án benyújtott keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest helyreigazításra és a perköltség megfizetésére. Azt adta elő, hogy megfelel a valóságnak, miszerint a nevezett társaság felügyelőbizottsági tagja, rokon kapcsolatban áll személy6 országgyűlési képviselővel továbbá, hogy ügyvéd. Az alperes azonban ezen tények csoportosításával a valóságot abban a hamis színben tüntette fel, miszerint mint politikus rokonnak köze van a személy1 miniszter részére tanácsokat adó személyekhez, ekként pedig a jogszerűtlen jogügylethez. Valótlan továbbá az alperes azon állítása, hogy hozzá lenne köthető egy „álvendégház”. A településen4 található vendégház ténylegesen ekként működik, üzemeltetője egy szociális szövetkezet. Sérelmezte, hogy a cikkben az alperes elérhetővé tette a 2018. május 2-án cikk címe1” című cikket is. A perbeli írást a PK 12. számú állásfoglalás alapján vizsgálva a való tények hamis színben való feltüntetése megállapítható. Eseti döntésre is utalt és csatolta a cikkhez érkezett, a személyét érintő kommenteket. Indítványozta, hogy a bíróság szerezze be a cikk nyomán lefolytatott

ÁSZ vizsgálat anyagát, amely szerint szabálytalanságot nem találtak, továbbá kötelezze az alperest azon felvétel becsatolására, amit a korábbi cikk megírásakor az újságíró a település4i lakosokkal készített.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte. A perköltséget a csatolt megbízási szerződés alapján kérte megállapítani. Arra hivatkozott, hogy a perbeli írás sem valótlán tényállítást, sem a valós tények hamis színben feltüntetését nem tartalmazza. A cikk egésze azt kívánta bemutatni, hogy milyen személyi összefonódásokat lehet felfedezni abban a céghálóban, amelynek egyike a személy1 miniszternek tanácsokat adó cég. A cikk alapvetően nem a felperesről szól és olyan összefüggéseket sem tartalmaz, mint amelyeket a felperes a keresetében kifogásolt. Törvénytelen vagy okszerűtlen jogügyletekről nem szól az írás. A felperes lényegében sugalmazást kifogásolt, amely nem lehet sajtó-helyreigazítás tárgya.

[4] A cikk lead-jével kapcsolatosan vitatta, hogy az olyan tartalmú lenne, mint amit azzal kapcsolatosan a felperes állít. A vendégházzal összefüggésben arra hivatkozott, hogy a felperes a szövetkezetben résztulajdonos és jegyzőkönyvet hitelesítő tag. A korábbi cikkből látható, hogy az újságíró milyen bizonyítékokat és információkat gyűjtött össze a vendégházzal kapcsolatosan, abból levont következtetése az, hogy vendégházként az ingatlan nem funkcionál. A korábbi cikk írásakor a felperest is megkeresték, aki adott is bizonyos válaszokat. Az „álvendégház” nem tényállítást, hanem vélemény, az újságíró azon következtetése a beszerzett információkból, hogy a szálláshely nem teljesen tölti be a rendeltetését.

[5] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 210.000 forint perköltséget és a Magyar Államnak 18.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[6] A tényállást a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 279. § (1) bekezdése és 265. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Rögzítette, hogy a felperes mind a helyreigazítási kérelmet, mind a keresetet az Smtv. 12. § (1) bekezdése és a Pp. 495. § (1) bekezdésében írt szabályokat betartva terjesztette elő. Utalt az elsőfokú bíróság az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésére és IX. cikk (1) bekezdésére. Ismertette a Pp. 496. § (1) bekezdését a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma sajtó-helyreigazítási perekre irányadó PK 12. és 14. számú állásfoglalásának releváns részleteit, továbbá irányadó gyakorlatként az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozat egyes megállapításait.

[7] Elsőként azt vizsgálta, hogy a felperes által helyreigazítani kért közlemények tényállításnak, vagy véleménynyilvánításnak tekinthetők-e, azzal, hogy a bizonyítási érdek az alperesé. A felek egyetértettek abban, hogy a lead tartalma és annak a felperesre vonatkozó része tényállítást. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint nem tünteti fel hamis színben a valós tényeket, nem csoportosítja egyoldalúan. A felperesről valós tényeket közöl, mégpedig azt, hogy a személy3 érdekeltségébe tartozó egyik cégben megtalálható és azt, hogy egy párt2

képviselő unokaöccse. Az e körben a felperes által csatolt kommentek megítélése szerint nem bizonyítják az alperes felelősségét. A nevezett részvénytársaságban való tisztségével kapcsolatosan az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az valós tényeket tartalmaz.

[8] A vendégházzal összefüggésben elsősorban arra utalt, hogy a 2018-ban megjelent cikkel kapcsolatosan, amelyre e körben az írás utal, helyreigazításnak nincs helye, figyelemmel az időmúlásra. Kizárólag az a közlés vizsgálható, hogy a felperesnek köze van a település⁴i vendégházhoz, amelyet a cikk szerzője „álvendégháznak” nevez. Az alperes csatolta azon pályázatok listáját, amelyeket 2013-ban uniós forrásokból támogattak, ezek között van a vendégházat üzemeltető szövetkezet is, amelyben a felperes résztulajdonos, tehát a mondat ezen része tényállítás, ami megfelel a valóságnak. Az „álvendégház” azonban olyan vélemény, amellyel kapcsolatosan helyreigazításnak nincs helye.

[9] Mint sürgősséget elutasította a vendégházzal kapcsolatos felperesi bizonyítási indítványokat, figyelemmel arra, hogy az véleménynek minősül, ezért sürgősséget annak bizonyítása, hogy az Állami Számvevőszék milyen eredménnyel vizsgálódott. Ugyancsak irreleváns a helyi lakosok véleménye is.

[10] A perköltségről a Pp. 83. §-a és a 499. §-a alapján rendelkezett.

[11] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett. Kérte, hogy az ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson bírálja el és foganatosítsa a korábban bejelentett bizonyítást. Kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a bizonyítékok felvételének rendje megszegése okán a törvényszék új eljárásra kötelezését.

[12] Részletesen ismertette az elsőfokú ítélet rendelkezéseit, a sérelmezett cikket, a helyreigazítási kérelmét. Megismételte, hogy az alperes a cikkben való tények csoportosításával a valóságot hamis színben tüntette fel, a közvéleményt a valóságnak meg nem felelő azon következtetések levonására készítette, hogy politikusokként köze lehet a személyl miniszter részére tanácsokat adó személyhez, személyekhez, illetve a cég¹.-hez, esetleg a cikkben felvázolt céghálózathoz, illetve a nevezett megbízási jogviszonyhoz. Ténylegesen Magyarországon ügyvédként dolgozik, rokoni kapcsolatban áll egy országgyűlési képviselővel, továbbá a nevezett cégnek felügyelőbizottsági tagja. Egyetlen feladata azonban a törvényességi felügyelet ellátása, nincs ráhatása a társasághoz bármilyen módon is köthető egyéb személyekre, társaságokra. Igazolta a csatolt kommentekkel, hogy a valóságnak meg nem felelő következtetések léteznek. Előadta, hogy súlyos életvezetési és szakmai problémákat idézett elő az alperes a cikkel, a hivatása gyakorlását részben ellehetetlenítette.

[13] Valótlan az alperes állítása az „álvendégházzal” kapcsolatban, mert az ténylegesen vendégházként működik és 2018 májusában is ekként működött. Nem

közzszereplő, ennek ellenére írt valótlan tényeket az alperes, amelyek eltűrésére nem köteles. Az, hogy a cikkben „álvendégházról” írnak, valótlan tényállítás, mert objektív módon igazolható a portál3-val kötött szerződéssel és a minden adminisztratív kötelezettségnek megfelelő gazdasági tevékenységgel, amit az ÁSZ vizsgálat igazolt.

[14] Kiemelten hivatkozott a PK 12. számú állásfoglalás rendelkezéseire. A cikk egésze arról szól, milyen személyi összefonódásokat lehet kimutatni abban a cégben, amelyre a cikk írója utalt. Személye azonban semmilyen összefonódásban nem vett részt, mindössze a munkáját végezte. Az újságírónak nincsen joga kontextusba helyezni a minisztériummal kötött szerződés kapcsán.

[15] A cikk bevezetőjének egészét azért kifogásolta, mert az a cikk összefoglalója, amelyben nagyrészt nem a rá vonatkozó állítások voltak, a rá vonatkozó valós tényadatok olyan csoportosításban kerültek bemutatásra, amely valóságot meghamisító tartalmat eredményezett.

[16] Az újságíró az „ismerős nevek” megfogalmazással nem a neveket hangsúlyozta ki, hanem a pártállást, ezáltal szintén úgy csoportosította a tényeket, hogy azok valótlan jelentéssel bírnak. A szövegkezetben rajta kívül hat másik tag is van, az újságíró mégis csak őt nevezi meg, mint olyan személyt, akihez köthető az „álvendégház”. A vendégház ténylegesen ilyen funkciókban való működése okiratokkal igazolható, ezért e körben nem az újságíró véleményéről van szó.

[17] A bizonyítási indítványait a bíróság alaptalanul utasította el, figyelemmel arra, hogy az az irányító hatóság vizsgálódott, amely felügyeli a projekteket. A helyi lakosok véleménye, így az ezt tartalmazó felvétel megismerése azért lett volna szükséges, mert az újságíró a korábbi cikkben írtakat ezen véleményekre alapozta. A bizonyítási indítványa nem a 2018. évi cikkben foglaltak bizonyítására, hanem a perbeli írásban kifogásolt közlésben szereplő állítás bizonyítására vonatkozott.

Utóbb csatolta az ÁSZ 2018. június 20-án kelt helyszíni ellenőrzésről készült jegyzőkönyvét.

[18] Azt is hangsúlyozta, hogy a vendégházzal összefüggésben semmilyen eljárás nem indult az ÁSZ vizsgálat nyomán. A cikkben indokolatlanul került megemlítésre, erre mindössze a személyhez fűződő rokoni kapcsolata miatt került sor.

[19] Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, a másodfokú eljárással összefüggésben a csatolt megbízási szerződés alapján három munkaórát figyelembe véve 90.000 forint ügyvédi munkadíjat számított fel.

[20] Fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadott védekezését. A fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatosan elsősorban arra hivatkozott, hogy bizonyításnak a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján nincs helye, az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt a bizonyítási indítvány elutasításával. A felperes olyan kérdést kíván bizonyítani, amely nem a jelen perben érintett cikk tartalmához kapcsolódik, továbbá egy olyan közléssel kapcsolatosan terjesztette azt elő, amely nem tényállítás, hanem véleménynyilvánítás. Az „álvendégház” akkor is megengedett véleménynyilvánítás, ha a felperes tud olyan vendégéjszakát igazolni, amely nem a családjához köthető.

[21] Észrevételezte, hogy a fellebbezés nem tartalmaz határozott kérelmet a bíróság döntésére vonatkozóan, nem jelöli meg, hogy az elsőfokú ítélet mely része és milyen okból jogsértő, a Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti mely döntést igényli. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a felperes érintettsége nem volt vitás. A tényállás kiegészítésére azért sincs mód, mert a Pp. 498. § (1) bekezdése utolsó fordulata alapján a perben utólagos bizonyításnak nincs helye.

Utalt arra is, hogy a tényállítások tárgyában őt terhelő bizonyítási kötelezettségének eleget tett.

[22] Az ítélet megváltoztatására sincsen szükség, mert a cikke nem tartalmaz valótlan állításokat, önkényes csoportosítást sem alkalmazott.

A lead-ből az látható, hogy annak a felpereshez köthető része a személy³ cégeivel kapcsolatos mondanivalóhoz kötődik, nem pedig a 1,5 milliós szerződéshez. Nem állította, hogy a tanácsadói szerződés törvénytelen lett volna, ebből következőleg azt sem, hogy a céghálónak törvénytelen a működése. A cikkben található információk közhiteles nyilvántartásokból származnak, a felperes által kifogásolt közlések tartalmilag olyan távol helyezkednek el a kiindulóponttól, hogy egy átlagos olvasó nem következtethetett arra, hogy a felperesnek a szerződéshez bármiféle köze lenne. A cikk a vállalatok és a magánszemélyek közötti kapcsolatokra fókuszált.

[23] Ismételten hivatkozott arra is, hogy sajtó-helyreigazítás alapja sugalmazás nem lehet, még a kommentek tartalmára tekintettel sem. Ennek megítélése során nem a felperes szubjektív érzetére, hanem az átlagolvasó értelmezésére kell tekintettel lenni. Az, hogy az újságíró egyes kapcsolatokat érdekesnek, izgalmasnak minősített, olyan vélemények, amelyek ugyancsak nem lehetnek sajtó-helyreigazítás tárgyai és az önkényes csoportosítást sem teszik megállapíthatóvá. A vendégházzal kapcsolatos cikkrészlet tényállításnak minősülő részének valóságtartalmát bizonyította, az „álvendégház” minősítés pedig vélemény.

[24] A fellebbezésben a felperes több olyan körülményre hivatkozik, amelyek a jogorvoslati eljárásban nem vizsgálhatók. Az általa állított életvezetési és szakmai problémák ugyancsak nem képezhetik sajtó-helyreigazítás alapját. Annak nincs jelentősége, hogy az elsőfokú ítélet tényállásában tévesen minősítette a szövetkezetet az ingatlan tulajdonosának, mert nem ennek, hanem annak volt jelentősége, hogy a felperes a vendégházhoz köthető. A felperesnek a fellebbezésben e körben előadott hivatkozása gyakorlatilag a 2018. májusában

megjelent cikk helyreigazítását célozza. Nem képezheti bizonyítás tárgyát az sem, hogy a 2018 májusi cikk megjelenését követően milyen mértékben volt forgalma. Ugyancsak meghaladják a jelen per kereteit a portál3-ra, illetőleg a NAV vizsgálatra való utalások is.

Megjegyezte, hogy a csatolt jegyzőkönyvön a felperes aláírása és az a tény, hogy ő tett ígéretet a hiányzó dokumentáció csatolására is, azt támasztja alá, hogy a vendégházzal összefüggésbe hozható.

[25] A fellebbezés nem alapos.

[26] A felperes fellebbezésében határozott kérelmet az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozóan tett, függetlenül attól, hogy indokolása egy része az elsőfokú döntés érdemére vonatkozott. A másodfokú bíróság a Pp. 380. §-a szerinti okot a rendelkezésre álló iratok áttanulmányozása során nem észlelt, ezért a Pp. 372. § (2) bekezdése alapján azt vizsgálta szükséges-e az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemének eldöntésére kihatott és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű (Pp. 379-381. §).

[27] Arra helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a felperes fellebbezésében nem hivatkozott olyan konkrét eljárási szabályra, amelynek megsértésével járt el az elsőfokú bíróság, a fellebbezés tartalma alapján [Pp. 110. § (3) bekezdés] azonban megállapítható, hogy e körben a bizonyítási indítványai elutasítását sérelmezte.

[28] Az ítélet hatályon kívül helyezése lényeges eljárási szabálysértés miatt csak akkor indokolt, ha az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen. Ennek megállapítása során a feltárt konkrét szabálysértés jellegét és súlyát, valamint az érdemi döntésre gyakorolt hatását kell figyelembe venni. A Pp. 381. §-a esetében a törvényjavaslathoz fűzött miniszteri indokolás szerint is akkor indokolt az ítélet hatályon kívül helyezése, ha az adott eljárási szabálysértés a per érdemi eldöntésére – közvetlenül és kimutathatóan – kihatott, továbbá orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy a célszerűség, a gazdaságosság és az időszerűség követelményeire figyelemmel az nem észszerű és az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen.

[29] A bíróság érdemi döntésének koncentrált megfogalmazását az ítélet rendelkező része tartalmazza, ehhez képest az indokolásnak a döntés megalapozottságát kell biztosítania a való tényállás megállapításával és a vonatkozó anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával. Az ítélet megfelelő indokolása nem pusztán formális kötelezettség, hanem ezen múlik az ítélet meggyőző ereje (BDT2004. 1085.).

A Pp. 346. § (5) bekezdése szerint az ítélet jogi indokolásának tartalmaznia kell az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem

talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította. Az indokolási kötelezettség megszegése azonban hatályon kívül helyezési okként általában csak abban az esetben szolgál, ha az teljes egészében hiányzik, vagy a rendelkező részben foglaltakkal ellentétes.

[30] Az elsőfokú bíróság az ítélet [38] bekezdésében indokát adta annak, hogy a felperes iratbeszerzésre és a település⁴i lakosoknak a vendégházzal kapcsolatos véleményét tartalmazó felvétel beszerzésére vonatkozó indítványát miért tartotta szükségtelennek, ezért az elsőfokú ítélet a Pp. 346. § (5) bekezdés rendelkezéseinek megfelel. Önmagában az, hogy a felperes az itt kifejtett indokokkal nem ért egyet, nem tekinthető eljárási szabálysértésnek, olyannak pedig különösen nem, amely lényeges, az ítéleti döntésre kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható, így a Pp. 381. §-a alkalmazását szükségessé tenné.

[31] Minderre és a Pp. 370. § (1) bekezdés szerinti korlátra is tekintettel az elsőfokú ítélet érdemi felülvizsgálatára, a fellebbezésnek az ügy érdemére vonatkozó érveinek elbírálására nem kerülhetett sor.

[32] Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 101. §-a alapján az államnak járó illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezése során a Pp. 352. § (1) bekezdése szerinti hibát vétett. Az indokolás [39] bekezdése szerint a feljegyzett illeték megfizetésére köteles a felperes. Ez a rendelkezésre álló iratok szerint – az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontja alapján helyesen – 36.000 forint, ezért e körben a másodfokú bíróság a Pp. 353. §-a szerint eljárva az elsőfokú ítéletet kijavította. Az Itv.-t módosító 2022. évi XLV. törvény 70. § és 73. § 6. pontjában foglaltakra tekintettel továbbá szükséges volt annak pontosítása is.

[33] Ha a fellebbezés csak hatályon kívül helyezésre irányul és a feltételei fennállnak, a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelemnek megfelelő döntést hoz, ha viszont nincsenek meg a feltételei, akkor az ítéletet – az ügy érdemét nem érintve – helybenhagyja. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kijavított és pontosított ítéletét a Pp. 382. §-a alapján helybenhagyta.

[34] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és a 499. §-a alapján köteles az alperesért felelősséget viselő jogi személy részére megfizetni az ügyvédi munkadíjat és a Magyar Állam javára a le nem rótt fellebbezési illetéket.

[35] Az ügyvédi munkadíj összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

[36] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint megállapított fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése, továbbá az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján döntött.

[37] Tájékoztatja a másodfokú bíróság a felperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság (Fővárosi Ítéltábla) megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja]

Budapest, 2023. március 30.

Dr. Hercsik Zita s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kovaliczky Ágota s.k.

előadó bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László

bíró